

[Landbrugsministeren]

navnlig i tilfælde, hvor ejendommen i længere tid har været i slægtens eje. Der kan også dispenseres i situationer, hvor den pågældende er under uddannelse, eller i særlige tilfælde, hvor ejendommen bortforpagtes eller drives af en bestyrelse efter reglerne i landbrugsloven.

Reglerne har været administreret restriktivt, siden bopælskravet blev indført.

Det er såvel ved lovændringen i 1986 som i 1989 specielt vedrørende bopælskravet i bemærkningerne til lovforslaget tilkendegivet, »at en videreførelse af den hidtidige restriktive dispensationspraksis må anses som en nødvendig forudsætning for, at loven kan medvirke til at bevare befolkningsgrundlaget i landdistrikterne«.

Ved behandlingen af dispensationsansøgninger vedrørende bopælskrav lægges der vægt på en række kriterier, herunder om der er tale om en dispensation af kortere varighed, f.eks. fordi køberen er under landmandsuddannelse, eller fordi bygningerne skal istandsættes. Der tages også hensyn til, om der er tale om overdragelse af en ejendom, der i længere tid har været i slægtens eje, og som ønskes overdraget til en slægtning.

De nævnte retningslinier gælder for landbrugsjendomme af alle størrelseskategorier. Der er ved lovændringen i 1989 alene åbnet mulighed for, at bopælskravet kan bortfalde i forbindelse med, at landbrugspligten ophæves ved fraskillelse af jorder, hvorved ejendommens jordtilliggende nedbringes under 2 ha, jf. reglerne i lovens § 4, stk. 6.

For så vidt angår uddannelseskravet er der åbnet mulighed for, at jordbrugskommissionen i almindelighed kan meddele tilladelse til erhvervelse af en landbrugsjendom på indtil 50 ha, medmindre særlige forhold taler imod det. Ved vurderingen kan der tages hensyn til regionale forhold, herunder om der i området er en særlig stærk efterspørgsel efter landbrugsjendomme eller suppleringsjord.

Det bemærkes, at administrationen af landbrugsloven ved lovændringen i 1989 blev uddelegeret til regionale jordbrugskommissioner med virkning fra 1. januar 1990.

Spm. nr. S 672

Til *arbejdsministeren* (25/3 92) af:

Niels Højland (FP):

»Vil ministeren oplyse, om den i dansk ret almindeligt anerkendte lighedsgrundsætning først og fremmest gælder for offentlige myndigheder i pensionsspørgsmål?«

Svar (2/4 92):

Arbejdsministeren (Kirkegaard):

I retspraksis er det flere gange fastslået, at offentlige myndigheder har pligt til at behandle borgerne lige i lige tilfælde.

Et forbud mod diskrimination kan endvidere være fastsat ved lov, jf. eksempelvis lov om ligebehandling af mænd og kvinder eller straffelovens bestemmelser.

I Romtraktatens artikel 7 er der et almindeligt forbud mod diskrimination af EF-statsborgere. Tilsvarende regler er fastsat eksempelvis i Rådets forordning af 7. juni 1983 om social sikring, jf. artikel 3.

Endelig kan der nævnes en lang række internationale konventioner, som Danmark har ratificeret, og som på forskellige områder indebærer forbud mod diskrimination eller krav om ligebehandling.

Det er derfor vanskeligt at tale om en almindeligt anerkendt lighedsgrundsætning i dansk ret, måske med undtagelse af den ovennævnte pligt for offentlige myndigheder til at behandle borgerne lige i ens tilfælde. Denne almindelige lighedsgrundsætning gælder, som det fremgår, ikke først og fremmest pensionsspørgsmål.

Spm. nr. S 674

Til *sundhedsministeren* (26/3 92) af:

Pia Kjærsgaard (FP):

»Vil ministeren redegøre for, om ministeren vil sikre, at også danske erhvervsdrivende vil kunne modtage dispensationer fra levnedsmiddelkontrollen i samme omfang som etniske butikker, der blandt andet sælger tørrede frugter, fetaost og i flere tilfælde kød fra butikslokaler, der ikke opfylder levnedsmiddellovens krav?«

Svar (3/4 92):

Sundhedsministeren (Ester Larsen):

Levnedsmiddelkontrolmyndighederne i Danmark skal naturligvis overholde retsgrundsætningen om lighed i forvaltningen. Det vil sige, at detailforretninger ejet af danske erhvervsdrivende og af indvandrere skal be-